

Chuyện Tình Thời Con Gái Linh Đan

Khi bước chân anh xa khuất, tôi tê liệt như một chiếc chốt cửa hoen gỉ. Mười năm qua, tôi đã cố đóng lại cánh cửa nặng nề của quá khứ nhưng người đó đã đến và mở tung nó ra: Một căn phòng độc thân ngồn ngộn bát đĩa, guốc giày.... bề bộn một vùng ký ức... Đã mười mấy năm rồi ư? Thời gian như cơn gió cuốn trôi tất cả, nhưng lại bỏ sót những niềm đau của tôi.

Thuở ấy, mười chín tuổi, tôi trẻ trung, sôi nổi và yêu đời. Sắc đẹp và học thức của tôi có thể làm xiêu lòng cả thầy giáo trẻ cho tới những chàng trai kém tuổi.

Lớp đại học của chúng tôi phần nhiều là sinh viên các tỉnh. Mỗi người mang đến Hà Nội đặc trưng của một miền quê. Mộc mạc, trữ tình, và có phần loè loẹt. Họ nhìn đám sinh viên thành phố chúng tôi bằng con mắt ít nhiều thành kiến, mặc cảm...

Trường ở tận Thường Tín, cách Hà Nội gần 70 km với nắng, gió và hơi xăng từ những chiếc xe tuyến quốc lộ 1A. Những ngày đó vui và có biết bao điều mới mẻ mở ra trước mắt tôi. Đội quân xe đạp của chúng tôi đông ra phết, anh cũng ở trong số đó. Anh mạnh mẽ, nồng nàn và ấn tượng nhất trong tất cả đám con trai tôi đã gặp trên đời này. Xa anh rồi tôi mới nhận ra điều ấy. Anh làm quen với tôi bằng cách tấn công vào lòng tự kiêu của tôi:

- "A em đây à? Anh nghe thấy tiếng nói nói, cười cười, nhìn quanh chẳng thấy ai, nhìn xuống đất mới phát hiện ra em!"

Rồi khẽ nghiêng một mét bảy nhăm cao lớn, nhướn hai con mắt có hai hàng mi cong xuống tôi.

Anh quý tôi. Tôi cảm nhận được điều ấy từ những chiếc kẹo, ô mai anh dành cho tôi, và cả vì những lời trêu đùa của anh với tôi có cả sự tôn trọng và âu yếm khác hẳn khi anh chê bai hay trêu những người khác... Bọn tôi tự nhận nhau là anh em kết nghĩa. Anh học giỏi, biết quá nhiều, và tôi ngoan ngoãn đứng vào vị trí em gái trong lòng anh. Tôi luôn luôn bận rộn với những người bạn trai để ý đến mình, còn anh thì luôn chê họ. Tôi thích cả cái giọng chê của anh, nhưng lại cất lực bảo vệ cho họ.

Tháng chín, hương lúa bên đường ngọt ngào ngất. Trong những đầm nhỏ, hoa súng đua nhau khoe mãi sắc tím dịu dàng. Con đường có anh đi cùng như gần lại. Những hôm anh nghỉ học về nhà, tôi chợt thấy lòng trống rỗng ghé gớm. Không biết anh có như tôi? Nhưng khi gặp nhau, tôi thấy anh cũng vui lắm.

Anh kéo tôi ra một chỗ chỉ để kể cho tôi những câu chuyện của anh. Không bao giờ có thể quên những ngày tháng đó. Anh như một người anh, người bạn lớn, chỗ dựa vững vàng cho trái tim yếu đuối của mình. Tôi bắt đầu làm thơ, những vần thơ mang hơi hướng của tình yêu. Đưa anh đọc, tôi nói dối:

- "Anh đọc thử đi, em chép của một nhà thơ nữ."

Khi anh đọc xong tôi bảo:

- "Nói thật là thơ của em đấy. Có hay không hả?"

- "A, nếu thơ người khác thì được, thơ của em thì dĩ nhiên là hay rồi"

Anh trả lời. Tôi lâu bàu:

- "Anh dài dòng quá, anh phải đọc Đắc nhân tâm để biết cách khen khéo hơn nghe chưa".

- "Đắc kỷ ời, anh bảo là hay mà!"

Và anh nhìn tôi lạ lẫm, dường như anh không ngờ một con bé không biết gì như tôi lại có những suy nghĩ như thế.

- "Em yêu ai rồi phải không?"

Anh hỏi. Tôi bối rối:

- "Không, em chỉ tưởng tượng thôi."

Cũng từ đấy, khi có bài thơ hay, anh thường đưa tôi cùng bình. Anh dịch cả thơ cho tôi nghe. Tôi sợ mất anh kinh khủng khi anh có về quý ai hơn. Anh trên bạn gái nào hơn, tôi lại thấy buồn. Tôi sợ sự yếu đuối trong trái tim mình tràn ra làm hỏng thứ tình cảm trong sáng, quý giá này. Tôi sợ tôi yêu anh...

Và cả trường đồn như vậy. Tôi bối rối trước dư luận, Còn anh thì thản nhiên và không nói một lời nào về việc đó, làm cho có những đêm tôi tự hỏi mình: "Anh có yêu mình không? Mình có hợp với anh không? Có... ??? Không???"

Chỉ anh mới có thể trả lời.

Sinh nhật tôi đúng Nô-en. Chúng tôi vào làng, nhà một người bạn chơi. Anh có vẻ vui lắm và cố giữ tôi ở lại. Anh trở tài nấu ăn không chê được. Tôi đùa:

- "Anh sẽ lấy phải vợ vụng cho mà xem, và còn xấu như ma nữa."

Anh cốc tôi :

- "Con bé này láo thật, anh lắng xuống hồ bây giờ."

- "Chắc vợ anh còn phải là một bị thịt để luôn chịu những cơn cáu giận của anh thôi."

Anh trả lời:

- "Anh không bao giờ đánh vợ vì nó ngoan chứ không bướng như em."

- "Anh mà không đánh nó thì nó sẽ đánh anh vậy."

- "Hôm nay là sinh nhật em, anh tha tội phạm thượng nghe. Cầm lấy cái này đi."

Đó là tấm ảnh hình bông hoa tuy líp. Tôi cảm động đến ứa nước mắt.

Đêm đó anh đưa tôi về. Trời đêm giáng sinh lạnh và êm đềm lạ. Anh đưa khăn ẩm cho tôi quàng. Sự quan tâm của anh sao mà ấm áp, khác hẳn lời nói. Con đường ngắn ngủi quá, không đủ cho tôi cảm nhận được sự màu nhiệm của ông già Nô-en thường ban phát cho mọi người, không đủ để tôi có thể nhớ được bài thơ tình anh đọc lúc đó, và không đủ để cho tôi nói được lời nào ý nghĩa hơn là hai chữ "cảm ơn".

Đến tận bây giờ, tôi cũng không sao nhớ chính xác bài thơ ấy, nhưng hơi thở nồng nàn và giọng nói của anh vẫn trầm ấm nơi sâu thẳm trái tim tôi. Vâng, giá như có một đêm như thế nữa, tôi sẽ nói với anh... mặc cho trái đất có đảo điên, mặc cha mẹ quở trách về trễ, mặc cho niềm hy vọng có thể òa vỡ tức thì.

Thế mà tôi đã cuồng cuồng chạy vào nhà như một cô bé khi người lạ cho quà...

Rồi hôm sau, tôi không ngồi cạnh anh như mọi khi nữa. Anh đã gọi tôi... và anh đã tự ái. Còn tôi cho rằng, mình không hợp với một người mạnh mẽ như anh, rằng anh không bao giờ yêu mình cả. Tôi phải quên anh.

Xa anh, tôi đã làm được, nhưng quên anh thì tôi không thể.

Tôi và anh cứ xa nhau hơn. Mọi người bảo:

- Chắc hai đứa giận nhau ?

Chỉ có tôi mới biết, tôi không chỉ đã dập đi thứ tình cảm le lói trong tim anh mà còn dập đi cả tình cảm anh em bấy lâu.

Những mảnh vỡ của nó ngày đêm đâm cứa vào trái tim tôi nỗi buồn vô tận. Đúng, tôi yêu anh, cần anh. Nhưng đã muộn, anh bắt đầu yêu một người con gái khác. Tình yêu của họ đến nhẹ nhàng và kín đáo. Cả trường ngỡ ngàng, còn tôi thì vui mặt xuống gối khóc.

Anh vẫn dành sự chăm sóc nho nhỏ cho tôi, nhưng biết anh thực sự hạnh phúc, tôi buồn lắm, tôi không muốn nói

chuyện với anh. Tôi cắm đầu vào sách vở và những người bạn mới nhưng chẳng khá lên được... Tôi ôm nỗi buồn cô đơn về làm bạn suốt mùa hè, mùa thu, rồi đông giá lạnh...

Khi tôi có người yêu, một chàng trai cao, thông minh, khá đẹp trai. Tôi đã vội vàng đem hết trái tim yêu của kẻ chưa bao giờ được yêu đáp lại cho kẻ đó, quên thời gian, gia đình, sự nghiệp, bè bạn... Chính vì thế, tôi đã vô tình làm tắt dần ngọn lửa tưởng như bất diệt nơi người ấy với kết quả là một cái thai. Chúng tôi chia tay nhau.

Tháng ba, rét nằng Bân còn gọi lại trong lòng Hà Nội nỗi nhớ mùa đông xa vắng. Sau anh, sau người ấy, tôi chẳng còn tin vào tình yêu nữa, mặc dù vẫn có người xin đem tất cả cuộc đời đổi lấy tình yêu của tôi. Tôi không thể chiến thắng được niềm ân hận xót xa của mình mười năm về trước... với những lời dạy dỗ của cha mẹ, sự thờ ơ, vô trách nhiệm của người yêu, sự khinh miệt của bố mẹ anh ta và sự bàn tán của chúng bạn... Cho tới khi tôi tự ý đi phá thai và quyết liệt từ chối đám cưới miễn cưỡng đó thì dường như mọi người mới thấy thương hại cho tôi hơn là giận tôi... Tôi không sao quên được con ác mộng đó.

Giá như ngày ấy tôi chín chắn hơn, bớt nông nổi với ảo tưởng một tình yêu vĩnh hằng, có lẽ giờ đây tôi cũng có một mái ấm gia đình như bao người con gái khác.

Ngày ấy, anh kết nghĩa của tôi đã cho tôi khá nhiều tiền và cứu vớt linh hồn tôi bằng cách khuyên tôi đi thật xa Hà Nội. Tôi đã đi, tôi chạy trốn sự thật, chạy trốn quá khứ và anh, tôi không còn đủ dũng cảm để nói với anh rằng, anh sống mãi trong trái tim tôi. Tôi chỉ còn cơ hội làm một người em yếu đuối, nhẹ dạ đáng thương trong lòng anh mà thôi.

Tôi vào Sài Gòn, thành phố náo nhiệt ấy hoà tan tôi trong sự cuồng vọng của giàu sang, danh vọng... Thế mà tôi, mười năm qua tôi vẫn gầy và xanh như thuở nào, trên trán, những nếp nhăn đến sớm và gương mặt vẫn phảng phất một nỗi buồn. Cả anh và người yêu cũ của tôi đều đã có gia đình.

oOo

- Em đừng mãi mê với quá khứ của mình, hãy nhìn thẳng vào nó và hãy đứng lên.

- Anh có hạnh phúc không?

- Có, và anh muốn em cũng thế, em gái ạ.

- Em không thể, vì em, em không muốn làm cô em gái bé bỏng trong anh. Em...

Tôi òa khóc.

- Anh biết rồi, nhưng tất cả chỉ còn là kỷ niệm thôi em.

Vâng, đó chỉ là kỷ niệm. Lần đầu tiên sau mười năm, tôi đã dũng cảm nhìn lại quá khứ, nhìn lại để viết nên câu chuyện này. Bạn ạ, tình yêu như trái ngọt trên cây, nếu ta biết hái đúng lúc, nó sẽ đem lại hương vị ngọt ngào cho suốt cuộc đời của bạn.

Hà Nội, tháng 6 năm 1996